

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 28
---------------------	--	--	--	-------------------

Гости въ Криводолъ

Отъ Борисъ Маковски

Слумаха се, Меца!
Заедно съ кумеца
Вълчо, да отидатъ
Въ Криводолъ, да видятъ
Дали въ панаира
Всичко се намира,
Та и тѣ да взематъ
Нѣщо, че си нѣматъ
Хубава премѣна,
Шапки и червена,
Боя за яйцата,
Книжки за децата,
Бонбони и разни
Покупки за празникъ!

Туй като решиха,
Въ мигъ се премѣниха:
Меца си изпуха,
Три пжти кожуха,
И излѣзе съ гладка,
Шарена забрадка,
Та грижовно вплете
Китка синьо цвѣте.
А пжкъ Вълчо бързо
Пояса си върза,
И накриви меко
Калпака и леко
Тропна съсъ ботуши
И лула запуши!

Следъ това съсъ пѣсни,
Гръгнаха, презъ тѣсни
И диви пжтеки,
Що не сж за всѣки,
Презъ тъмни долини,
Кждето родни,
Сватове и свати
И други познати.
Съсъ поздравъ и здраве,
На пжтъ ги отправятъ,
А двамата пѣха
И дълго вървѣха,
Весели, догдето
Стигнаха въ полето.

Бѣ въ зори. Доволни,
Пъргави и волни

Полицейското куче и крадецътъ

Едно малко дете, което е хванато отъ полицейско куче, защото откраднало шоколада на сестричето си и го изяло.

Слонъ-бойджия

Слонъ, който изпилъ всичкитъ тия кофе съ боя готова за боядисване на едно здание. Следъ това слонътъ съ хобота си я върналъ и боядисалъ отъ вѣнъ цѣло здание.

Четирикракиятъ шофьоръ

Куче-автомобилистъ. То карало автомобиля цѣли двадесетъ километра, като давало сигнали предъ всѣки човѣкъ, изпръченъ на пжтя.

Тѣ вървятъ нататкъ,
Че не е тѣй краткъ
Пжтя до пазаря,
Бързатъ, разговарятъ
И напредъ поглеждатъ
Съ хубава надежда,
Че ще видятъ скоро
Панаира съ хора,
Съ чудни въртележки,
И ще купятъ дрешки —
Радостъ за децата,
Що сж въвъ гората!

Ала — изведнѣжки
Чу се шумъ и мжжки
Говоръ, а следъ малко
Нѣкой викна: — Жалко,
Че и ти, Мецано,
Ставашъ толкозъ рано,
А за тебе, Куме,
Този дълъгъ друмъ е
Черна дяволия,
Зарадъ туй и вие
При мене седнете,
За да разберете
Какъ бързо се стига
Въ Криводолъ съ галига

И като погледна
Срамежливо, седна
Меца въвъ колата,
И до нея свата
Вълчо се обтегна,
А коларя стегна
Поводитъ здраво
И рече: — Направо,
Трийсетъ километра
Сж до баба Петра —
Тамъ ще стигнемъ гладни
И ще бжде пладне,
Та ще спрѣмъ подъ сѣнка
Край старата дрѣнка

(Продължава)

Янъ Бибиянъ на луната

Отъ Елинъ Пелинъ

Тримата царе бѣха отведени въ двореца на Ягага и тукъ се почнаха нескончаеми веселби. Лунаги отъ всички краища на царството на Ягага пристигаха ежедневно, съ какви не скжпни подарѣци. Пратеници отъ другитъ три кралства сжщо носѣха подарѣци. Това бѣха парчета скжпи метали. Голѣми и чудни скжпоценни камъни. Странни метализирани животни, изкопани отъ земята.

Всички тия подарѣци се носѣха на пратеницитъ на Ваха, въ благодарностъ на сключения миръ между луната и синята господарка на небето — земята.

Подарѣцитъ се нареждаха въ една тъмна стая въ подземния дворецъ на Ягага, за да може да се види по-добре тѣхниятъ магически блѣсъкъ.

Янъ Бибиянъ и Калчо гледаха съ насмѣшка тия съкровища, които биха подлудили хората, ако да бѣха на земята. За жалостъ, „Свѣткавица“ бѣше твърде малка, за да ги побере, да ги отнесе на далечната земя. И за какво ли биха мислили всички тия нѣща, за които той никога не бѣ мислил? Единствената негова мечта, да посети луната, бѣше изпълнена, и той не искаше и не ламтѣше за нищо друго.

— Да занесемъ тия работи, —

казваше Калчо, — подарѣкъ на Иа.

— Ахъ, — рече Янъ Бибиянъ — тя едва ли би се зарадвала много.

Янъ Бибиянъ отиде при предавателя на „Свѣткавица“ и повика Иа.

— Ало, Иа, ти ли си? Чудни работи ставатъ тукъ. Отрупанъ съмъ съ най-скжпоценни подарѣци, кѣкви то ти даже не си сънувала. Какво да правя тия чудни скжпоценни камъни и метали?

— Нищо, нищо не желая, Янъ Бибиянъ. Остави всичко тамъ, само си ела по-скоро. Защо не се обаждашъ вече, навѣрно нѣщо се е случило? Върни се тукъ на земята. Чакаме те съ нетърпение. Зарѣжи всичко.

— Видишъ ли, Калчо, — каза Янъ Бибиянъ, като затвори апарата, — Иа не иска нищо. Единственото желание й е — да се върнемъ по-скоро. Пгаво да ти кажа, и на мене ми вече омръзна тука. Стана ми мжчно за нашата хубава, зелена, прохладна земя съ рѣки, съ гори, съ езера и морета, съ плодородни и цѣфтящи равнини, съ чудния лекъ въздухъ. Тукъ ще умремъ отъ тия задушливи горещини. Ний сме отслабнали твърде много и азъ ставамъ апатиченъ къмъ всичко.

На земята има избликъ на сили, които минаватъ въ кръвта и те правятъ деенъ, бодъръ, пъргавъ; бу-

дятъ желания за работа, за мечтание. Тукъ царува суха апатия и случкитъ, които преживѣхме, колкото и да сж интересни, за мене сж безразлични. Какъ мислишъ ти?

— И мене не ми се стои вече тукъ, Янъ Бибиянъ. Тия гледки еднообразни, тия голи металически планини, тия тъмни сѣнки и ослѣпителни блѣсъци ми се отразяватъ лошо. Сякашъ сърдцето, душата и тѣлото ми станаха сжщо металически и понѣкога ушитъ ми звѣнтятъ, звѣнтятъ, като че въ главата ми биятъ камбани. Тамъ, тамъ на нашата майка-земя да идемъ по-скоро и да си починемъ.

Като разговаряха така Янъ Бибиянъ и Калчо, при тѣхъ отведнажъ съ голѣми подскачания дойде Магу, развълнуванъ.

— Янъ Бибиянъ, златосяйния Ягага и неговата жена Ягагада и тѣхната дъщеря Шагада ми заповѣдаха да ви повикамъ веднага при тѣхъ. Тримата царе ви чакатъ сжщо. Бързо...

Янъ Бибиянъ и Калчо последваха Магу. Вѣнъ ги чакаха хвърчащитъ магарета, да отидатъ по-скоро.

Въ най-блестящия салонъ на Ягага имаше особено оживление. Слуги и войници бѣха наредени предъ вратата и когато пристигна Янъ Бибиянъ тѣ почнаха да правятъ такива високи и невѣроятни подскачания за по-здравъ и така весело избѣбяха

нѣкакви думи, наредени като стихове, че на Янъ Бибиянъ тоя приемъ направи особено впечатление.

Като влѣзе вжтре, той видѣ въ дѣното на салона въ пѣстри и блестящи наметки тримата царе, покачени на високи каменни подложки. Предъ тѣхъ на пода стоеше Ягага и Ягагада, а предъ тѣхъ самичка Шагада.

Като се показа Янъ Бибиянъ, тя весело се засмѣ, подскочи грациозно, завъртѣ се и падна на колѣни. Янъ Бибиянъ и Калчо дойдоха близо и сжщо съ подскачания поздравиха.

Тогава Магу се обърна къмъ Янъ Бибиянъ и му каза:

— Нашиягъ златосяенъ Ягага, трогнатъ отъ всичко, което направихме, за да се възцари миръ на Маха и да се свърже приятелство съ небесната владетелка Ваха, като нѣма какъ да ви се отблагодари, дава неговата прекрасна дъщеря Шагада да стане ваша съпруга. Тя се съгласи на това съ радостъ, защото нейното благодарно сърдце ви обича безумно. А по-малката дъщеря на нашия великъ царъ Дагада пожела да стане съпруга на Калчо. Тя е най-хубавата и най-веселата дъщеря на нашата Маха. Ето тука предъ лицето на тримата съюзници и приятели — царе — тѣ ще кажатъ своитъ желания.

Още не се окопитили отъ изненадата, Янъ Бибиянъ и Калчо, при тѣхъ дойдоха съ леки подскачания дветъ дъщери на Ягага. Шагада прегърна